

[Udenrigsministeren.]

også hr. Ivar Nørsgaards slutbemærkninger gik ud på, at uden at vi behøver at være enige om alle mulige detaljer og om måden, det skal gøres på, er dette en almindelig opfattelse hos en væsentlig del af folketingets medlemmer. Og det mener jeg er en nyttig og rigtig ting at få konstateret under en almindelig markedspolitisk debat, som der her har været lagt op til.

Dette standpunkt er ikke et standpunkt, der vedrører noget statisk, uforanderligt. Der er selvfølgelig hele tiden en verden, der bevæger sig både inden for EF og udenfor, og vores syn på disse ting er derfor under en stadig udvikling og kan ikke være andet, og vi vil fra måned til måned, fra år til år enten på grund af begivenheder ude i verden eller hos os selv møde nye problemer eller nye opgaver, vi kommer til at tage stilling til, og som vi enten må se som fælles opgaver eller som nogle, der ikke bør være det, og vi vil møde nye situationer indadtil mellem landene i EF og udadtil mellem de 9 landes samarbejde og den verden, der er ude omkring, det være sig den nære verden eller den, der ligger længere væk.

Jeg synes ikke, der er noget unaturligt i det, og jeg synes derfor heller ikke, der er noget unaturligt i, når vi har en markedspolitisk debat på dette tidspunkt og på det stadium, hvor det europæiske samarbejde i dag befinder sig, at man også kommer til at berøre de flader, der måske kan siges at være mere placeret i en udenrigspolitisk debat end i en markedspolitisk debat.

Men det er jo sagens natur, der fører til, at de berøringsflader eksisterer, og jeg har i hvert fald for mit vedkommende med den indledning, jeg gav, holdt mig til, at det, jeg skulle tage ind i min redegørelse, var relationen til Det europæiske Fællesskab og de opgaver, der var lagt frem, og dér måtte også topmødeerklæringerne ind, for det er da klart, det kan vi da ikke lukke øjnene for, at vi kommer til at beskæftige os med disse ting i den kommende tid.

Så vil jeg gerne vedgå, som det også er

blevet sagt fra forskellig side, at der måske var mange ting, som man synes jeg i min indledende redegørelse skulle have sagt noget mere om. Det er højst sandsynligt rigtigt, men på den anden side ville jeg gerne holde mig til for den passede tid dels konstateringen af, at vi fra den nuværende regerings side ikke har andet ønske end at arbejde videre på det grundlag, som den foregående arbejdede på, og som vi selv var med til, dels at lave en liste, om jeg så må sige, over de ting, som man kunne synes kunne indgå i debatten, uden at bruge en meget lang indledning til at gå ind i en række detaljer, endelig, hvad jeg også mener var vigtigt for en sådan debat, at få nævnt nogle af de meget aktuelle eller i den allernærmeste fremtid helt afgørende problemer, som vi står over for at skulle klare.

Med disse almindelige bemærkninger vil jeg gerne have lov til i mit svar til de enkelte indlæg at forsøge nogenlunde at dække også de synspunkter, der er kommet frem om disse forskellige aktuelle ting.

Jeg har allerede sagt til hr. Ivar Nørsgaard, at den generelle, skal vi sige politiske betragtning, som han afsluttede sit indlæg med, er jeg ganske enig i, og det forhindrer så ikke, at vi kan være enige om noget andet. Der er ting, som jeg ikke skal svare på i det, hr. Ivar Nørsgaard var inde på, det vil statsministeren og landbrugsministeren sige noget om.

Men jeg vil gerne sige om oliekrisen og energipolitikken, at det er et af de områder, hvor det er meget vanskeligt at løsrive den aktuelle situation fra de formelle forhold i det europæiske samarbejde. Alle europæiske lande har i øjeblikket et problem. Det problem er for mange af os så afgørende, at hvis ikke det klares inden for en kortere tid, er det ikke bare et spørgsmål, der skaber vanskeligheder for samarbejdet i EF, men så er det et spørgsmål, der skaber vanskeligheder for alle de europæiske lande og gør det hver for sig.

I en sådan situation må man arbejde, som det også gøres, med dette problem inden for